

บทที่ 4

วิเคราะห์ปัญหาของสถานประกอบการเพื่อสุขภาพในประเทศไทย

ปัจจุบันธุรกิจสปา ธุรกิจนวดเพื่อสุขภาพ หรือธุรกิจนวดเพื่อเสริมความงามนั้น ได้เข้ามามีบทบาทต่อการเที่ยวในประเทศไทยเป็นอย่างมาก ชาวต่างชาติเป็นที่เข้ามาท่องเที่ยวที่ประเทศไทย ต่างต้องการที่จะพักผ่อนหย่อนใจ จะเห็นได้ว่าตามโรงแรมหรือรีสอร์ทต่างๆ หรือแม้แต่สถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ในประเทศไทย ส่วนใหญ่จะเปิดให้บริการเกี่ยวกับการนวดเพื่อสุขภาพ หรือสปา กันมากขึ้น ซึ่งผลตอบรับที่ได้คือชาวต่างชาติเป็นจำนวนมากต่างให้ความสนใจการให้บริการประเภทนี้ ส่งผลให้ประเทศไทยมีรายได้เข้าประเทศจากธุรกิจชนิดนี้เป็นจำนวนมาก

เมื่อธุรกิจสปา ธุรกิจนวดเพื่อสุขภาพ และธุรกิจนวดเพื่อเสริมความงาม เป็นที่นิยมแล้ว รัฐจึงได้ออกกฎหมายออกมาควบคุมการประกอบธุรกิจดังกล่าว เพื่อให้ถูกต้องตามระเบียบและหลักเกณฑ์ เพื่อให้สถานประกอบการมีคุณภาพ และมีความปลอดภัยแก่ผู้มาใช้บริการนวดต่างๆ โดยขั้นตอนที่สำคัญอย่างหนึ่งในการดำเนินธุรกิจดังกล่าว นั่นคือขั้นตอนของการขออนุญาตประกอบธุรกิจสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ซึ่งถือเป็นการสร้างความเชื่อถือและสร้างมาตรฐานให้กับสถานประกอบการนั้นๆ โดยผู้ที่ประกอบธุรกิจนวดดังกล่าวได้จะต้องขอใบอนุญาตสถานประกอบการเพื่อสุขภาพเสียก่อนจึงจะสามารถดำเนินการประกอบกิจการได้

ตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 นั้น กำหนดให้สถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้น แบ่งออกเป็น 3 กิจการ คือ กิจการสปา กิจการนวดเพื่อสุขภาพ และ กิจการนวดเพื่อเสริมความงาม โดยก่อนที่จะเปิดกิจการทั้งสามประเภทได้นั้น กฎหมายกำหนดให้ผู้ที่จะดำเนินกิจการดังกล่าวต้องขอใบอนุญาตสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้นๆ เสียก่อนจึงจะเริ่มประกอบกิจการได้ จะเห็นได้ว่ากฎหมายฉบับนี้ได้ออกมาเพื่อกำหนดกฎ ระเบียบ หลักเกณฑ์ต่างๆ มา เพื่อต้องการที่จะควบคุมธุรกิจประเภทนี้ให้ได้มาตรฐาน รัดกุม และปลอดภัยมากยิ่งขึ้น แต่อย่างไรก็ตามแม้จะมีกฎหมายออกมากำหนดกฎเกณฑ์และวิธีการเอาไว้แล้วก็ตาม จากการศึกษา กฎหมายฉบับนี้ผู้เขียนยังมองเห็นถึงสภาพปัญหาต่างๆ ที่กฎหมายฉบับนี้ยังครอบคลุมไม่ทั่วถึง กล่าวคือ

4.1 ปัญหาด้านการควบคุม

4.1.1 ปัญหาการควบคุมคุณภาพก่อนและหลังการจดทะเบียนสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

ในการขอใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้น พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 กำหนดให้ผู้ที่ต้องการเปิดสถานประกอบการเพื่อสุขภาพได้จะต้องขออนุญาตที่กรมสนับสนุนบริการเพื่อสุขภาพ (สบส.) กระทรวงสาธารณสุข ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ในการกำกับดูแลในเรื่องดังกล่าวเสียก่อน จึงจะสามารถเปิดกิจการได้จากคนที่ผู้เขียนได้ทำงานเกี่ยวกับการขอใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพให้แก่ลูกค้าของบริษัทที่ผู้เขียนทำงานอยู่นั้น ผู้เขียนพบปัญหาในการขอใบอนุญาตและเป็นปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้นเพราะความไม่ชัดเจนของพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 มาตรา 3 ที่กำหนดความหมาย ประเภท และลักษณะของสถานประกอบการเพื่อสุขภาพในแต่ละประเภทไม่ชัดเจน ทำให้ในการขอใบอนุญาตนั้น ผู้ที่ต้องการขออนุญาตมักเกิดความสับสนเกี่ยวกับประเภทธุรกิจที่ต้องขอใบอนุญาต

โดยขั้นตอนการขอใบอนุญาตสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้น ผู้ที่ประสงค์จะขออนุญาตจะต้องแบ่งหรือแยกประเภทของธุรกิจที่ต้องการจะขออนุญาตว่าเป็นการนวดประเภทใด ซึ่งประเภทธุรกิจที่ผู้เขียนต้องขอใบอนุญาตนั้นเป็นธุรกิจที่ให้บริการประเภทการนวดหน้า นวดตัว ขัดผิว นวดกระชับผิวหนังและผิวกาย นวดกระชับสัดส่วน เป็นต้น ซึ่งในธุรกิจประเภทการนวดเช่นนี้ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้จะถือว่าเป็นการเข้าข่ายการนวดประเภทใด เป็นกิจการนวดเพื่อสุขภาพหรือนวดเพื่อเสริมความงาม ผู้เขียนเองยังไม่สามารถแยกประเภทกิจการได้ เพราะจากนิยามของกิจการนวดเพื่อสุขภาพหรือนวดเพื่อเสริมความงามนั้น พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ไม่ได้กำหนดหรือแยกประเภทไว้อย่างชัดเจน ซึ่งกำหนดไว้เพียงว่า “กิจการนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงาม เว้นแต่การนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงามในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลหรือในหน่วยบริการสาธารณสุขของหน่วยงานของรัฐ หรือการนวดที่เป็นกรให้บริการในสถานอาบ อบ นวด หรืออบตัวตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ”

จากคานิยามดังกล่าวทำให้เจ้าหน้าที่ของกรมสนับสนุนบริการเพื่อสุขภาพ (สบส.) กระทรวงสาธารณสุข ที่เป็นผู้ใช้กฎหมายฉบับนี้โดยตรงยังให้ความเห็นเกี่ยวกับลักษณะประเภทของธุรกิจการนวดทั้งสองประเภทแบบคลุมเครือและไม่สามารถอธิบายให้กับผู้ที่ขออนุญาตได้อย่างชัดเจนว่ากิจการที่ให้บริการลักษณะใดต้องขออนุญาตเป็นนวดเพื่อสุขภาพ และกิจการที่

ให้บริการลักษณะใดเป็นนวดเพื่อเสริมความงาม จึงทำให้เกิดปัญหาและเกิดความสับสนแก่ผู้ที่มาขออนุญาตประกอบธุรกิจทั้งสองประเภทนี้

จากปัญหาดังกล่าวที่ผู้เขียนยกขึ้นมาี้ เมื่อกฎหมายของประเทศไทยไม่มีความชัดเจนโดยไม่สามารถแยกประเภทธุรกิจนวดเพื่อสุขภาพและนวดเพื่อเสริมความงามได้ จะส่งผลให้การขออนุญาตประกอบธุรกิจประเภทดังกล่าวเกิดความล่าช้า และทำให้ผู้ประกอบการเสียโอกาสที่จะประกอบกิจการนวดประเภทนั้นๆ ได้ เพราะไม่มีใบอนุญาตซึ่งหากเปิดสถานประกอบการไปก็จะมี ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

4.1.2 ปัญหาการออกกฎหมายลำดับรองที่ไม่สอดคล้องกัน

สภาพปัญหาในหัวข้อนี้เป็นการออกกฎหมายลำดับรองที่ไม่สอดคล้องกัน คือ ในการประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้น ขั้นตอนแรกผู้ประกอบการจะต้องขออนุญาตจากหน่วยงานท้องถิ่น ได้แก่ สำนักงานเขตกรณีสถานประกอบการอยู่ในกรุงเทพมหานคร หรือสำนักงานเทศบาล หรือองค์การบริหารส่วนตำบล ในกรณีที่สถานประกอบการอยู่ต่างจังหวัด ก่อนที่จะเปิดสถานประกอบการ เนื่องจากจากกิจการสปา หรือกิจการนวดถือเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ซึ่งทางสำนักงานเขตหรือสำนักงานเทศบาล หรือองค์การบริหารส่วนตำบล ต่างๆ ได้ออกเทศบัญญัติหรือกฎหมายของท้องถิ่นขึ้นมาเพื่อควบคุมกิจการดังกล่าวไว้ โดยได้กำหนดให้กิจการประเภทการนวดถือเป็นกิจการหนึ่งที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ คือ กิจการสปาเพื่อสุขภาพและกิจการนวดเพื่อสุขภาพ แต่กิจการตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 กำหนดให้สถานประกอบการเพื่อสุขภาพที่ต้องขออนุญาตนั้นมี 3 ประเภทได้แก่ กิจการสปา กิจการนวดเพื่อสุขภาพ และกิจการนวดเพื่อเสริมความงาม โดยจะเห็นว่าหากผู้ประกอบการขออนุญาตจากสำนักงานเขตหรือสำนักงานเทศบาลต่างๆ แล้วได้ใบอนุญาตการนวดเป็นประเภทนวดเพื่อสุขภาพ และเมื่อต้องมาขออนุญาตที่กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข แล้วผู้ขออนุญาตได้รับใบอนุญาตเป็นประเภทกิจการนวดเพื่อเสริมความงาม ก็จะส่งผลใบอนุญาตทั้งสองฉบับเป็นคนละประเภทกัน และไม่สอดคล้องกัน ทั้งที่เป็นสถานประกอบการแห่งเดียวกัน

ปัญหาข้อนี้ผู้เขียนขอยกตัวอย่างของเทศบัญญัติเทศบาลตำบลสารภี เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุข พ.ศ. 2559¹ กำหนดให้กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ต้องควบคุมอยู่ในข้อ 5 และกำหนดให้เป็นกิจการที่เกี่ยวกับการบริการอยู่ในหัวข้อที่ 9 ซึ่งธุรกิจเกี่ยวกับการนวดทั้งหมดถือเป็นธุรกิจที่เกี่ยวกับการบริการตามเทศบัญญัตินี้ ได้แก่ กิจการสปา กิจการอาบ อบ นวด และกิจการนวดเพื่อสุขภาพเท่านั้นที่เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และตามข้อ 19 นั้น

¹ โปรดดู ภาคผนวก ข. หน้า 115.

กำหนดให้กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพนั้นต้องยื่นขอใบอนุญาตประกอบกิจการดังกล่าวต่อสำนักงานเทศบาลก่อนจึงจะสามารถประกอบกิจการได้

ตามเทศบัญญัติเทศบาลตำบลสารภี เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 กำหนดให้กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่เกี่ยวกับการนวดจะอยู่ในเรื่องการให้บริการ กิจการสปา กิจการอบ อบ นวด และกิจการนวดเพื่อสุขภาพ ที่จะต้องขอใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามเทศบัญญัติฉบับนี้ แต่ตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ซึ่งกำหนดให้กิจการที่ต้องขอใบอนุญาตนั้นมีอยู่ 3 ประเภท ได้แก่ กิจการสปา กิจการนวดเพื่อสุขภาพ และกิจการนวดเพื่อเสริมความงาม ซึ่งจะต้องขอใบอนุญาตด้วยเช่นกันจึงจะสามารถประกอบกิจการนวดต่างๆ ได้ แต่จากเทศบัญญัติที่ยกตัวอย่างมานั้นจะเห็นได้ว่ากฎหมายหลักและกฎหมายลำดับรองไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือในเทศบัญญัติไม่ได้มีกำหนดเรื่องการนวดเพื่อเสริมความงามไว้ ซึ่งหากผู้ประกอบการได้ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวกับการนวดเพื่อเสริมความงามแล้วมาขอุญาตกับสำนักงานเขตหรือเทศบาล ซึ่งเป็นกิจการที่ต้องควบคุมให้เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามข้อกำหนดของเทศบัญญัตินั้น เจ้าพนักงานก็จะพิจารณาอนุมัติโดยจะพิจารณาว่าลักษณะธุรกิจเป็นอย่างไรก็จะพิจารณาออกใบอนุญาตให้ตามความเหมาะสมว่าเข้าลักษณะเป็นกิจการประเภทสปาในข้อ 9 (1) หรือกิจการนวดเพื่อสุขภาพ ข้อ 9 (3) เท่านั้นที่ทางหน่วยงานท้องถิ่นจะออกใบอนุญาตให้ได้ แต่จะไม่มียกใบอนุญาตประเภทนวดเพื่อเสริมความงามอย่างแน่นอน เพราะว่าเทศบัญญัติไม่ได้มีกำหนดไว้ ซึ่งหากผู้ประกอบการขอใบอนุญาตประเภทกิจการสปา หรือกิจการนวดเพื่อสุขภาพนั้นคงไม่มีปัญหาเพราะหากใบอนุญาตทั้งสองฉบับระบุเหมือนกันว่าเป็นใบอนุญาตให้ประกอบกิจการสปาหรือกิจการนวดเพื่อสุขภาพ แต่หากใบอนุญาตที่ได้รับจากเป็นกิจการนวดเพื่อเสริมความงามตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 แล้วใบอนุญาตที่ได้รับจากสำนักงานเขตหรือสำนักงานเทศบาลต่างๆ เป็นประเภทการนวดเพื่อสุขภาพมาแล้ว ก็จะทำให้ใบอนุญาตทั้งสองฉบับได้รับอนุญาตเป็นการนวดคนละประเภทไม่สอดคล้อง ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดและสับสนแก่ผู้มาใช้บริการได้

แต่หากว่ากรณีดังกล่าวถ้าผู้ประกอบการได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 แล้วว่าเป็นใบอนุญาตประกอบกิจการนวดเพื่อเสริมความงามแล้วเทศบัญญัติไม่ได้มีกำหนดประเภทกิจการนวดเพื่อเสริมความงามไว้ในข้อกำหนดของเทศบัญญัติ ว่าเป็นกิจการนวดเพื่อเสริมความงามเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และถึงแม้ว่าในเทศบัญญัติจะไม่ได้กำหนดประเภทกิจการนวดเพื่อเสริมความงามไว้ก็ตามแต่ผู้ประกอบการก็ยังคงต้องขอใบอนุญาตประเภทนี้ เพราะตามข้อกำหนดของเทศบัญญัติจำเป็นต้องให้กิจการนวดต่างๆ

จะต้องได้รับใบอนุญาตประเภทนี้ก่อนจึงจะสามารถประกอบกิจการได้ เช่นนี้จึงยังเป็นปัญหาสำคัญที่ทำให้ผู้เขียนจึงยังไม่สามารถขออนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพได้ เพราะประเภทใบอนุญาตของสำนักงานเขตและเทศบาลตามเทศบัญญัติที่กำหนดนั้น ยังไม่สอดคล้องกับประเภทใบอนุญาตสถานประกอบการเพื่อสุขภาพของกรมสนับสนุนบริการเพื่อสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข

ดังนั้นปัญหาดังกล่าวเป็นกรณีที่ทางสำนักงานเทศบาลต่างๆ หรือสำนักงานเขตออกข้อกำหนดของเทศบัญญัติขึ้นมาขัดแย้งกับพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ในการกำหนดว่ากิจการที่เกี่ยวกับการนวดใดต้องขอใบอนุญาตบ้างนั้น ไม่สอดคล้องกับที่กำหนดไว้ตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 จึงทำให้เกิดปัญหาแก่ผู้ที่ประกอบกิจการดังกล่าวในเรื่องการขอใบอนุญาตประกอบกิจการเสริมความงามนั่นเอง

4.1.3 ปัญหาการกำหนดมาตรฐานและการควบคุมมาตรฐานสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

การกำหนดมาตรฐานสถานประกอบการเพื่อสุขภาพในประเทศไทยนั้น ในเรื่องการกำหนดประเภทกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 มาตรา 15 กำหนดไว้แต่เพียงว่าผู้ดำเนินกิจการดังกล่าวต้องขอใบอนุญาตและกฎหมายได้กำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะขอใบอนุญาตไว้ด้วย แต่อย่างไรก็ตามผู้ที่ขอใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้น กฎหมายได้กำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะขออนุญาตเป็นคุณสมบัติทั่วไป ซึ่งผู้ประกอบการไม่จำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถหรือต้องได้รับใบอนุญาตในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจการเพื่อสุขภาพนั้นมาก่อน หรือไม่มีคุณสมบัติที่เป็นข้อต้องห้ามก็สามารถขออนุญาตประกอบสถานประกอบการเพื่อสุขภาพได้ เช่น จะประกอบกิจการเกี่ยวกับการนวดตัว นวดตามร่างกายต่างๆ นี้ เพียงมีคุณสมบัติครบตามที่กฎหมายกำหนดก็สามารถขอใบอนุญาตสถานประกอบการเพื่อสุขภาพได้ ซึ่งคุณสมบัติที่กฎหมายกำหนดนั้นมิได้กล่าวไว้ว่า จะต้องเป็นผู้ที่ได้รับประกาศนียบัตรเกี่ยวกับการนวด หรือได้รับใบประกอบวิชาชีพทางการแพทย์หรือทางการสาธารณสุขแต่อย่างใด จากกรณีที่กฎหมายมิได้กำหนดคุณสมบัติเช่นนี้ อาจก่อให้เกิดปัญหาตามมาได้ เช่น เมื่อผู้ประกอบการดังกล่าวไม่มีความรู้ความสามารถทางด้านนั้นๆ มากพอ อาจส่งผลให้ผู้รับบริการเสี่ยงต่อการได้รับอันตราย หรือทำให้ธุรกิจการนวดนั้นไม่ได้คุณภาพและไม่ถูกสุขลักษณะ เป็นต้น

ในกรณีดังกล่าวนี้ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้กำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะขอใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพมากกว่าและรัดกุมกว่ากฎหมายไทย โดยกำหนดให้ผู้ที่จะจัดตั้งสถานประกอบการเพื่อสุขภาพต้องมีใบอนุญาตประกอบอาชีพ โดยลักษณะใบอนุญาต

หรือใบอนุญาตวิชาชีพจะขึ้นอยู่กับลักษณะธุรกิจที่ประสงค์จะดำเนินการ เช่นหากประสงค์จะประกอบธุรกิจสปาที่มีการบริการด้านการเสริมสวย ผู้ขออนุญาตประกอบกิจการจะต้องมีใบอนุญาตประกอบอาชีพเสริมความงามด้วย หรือหากมีการใช้อุปกรณ์ไฟฟ้าในการกำจัดขนก็จะต้องมีใบอนุญาตประกอบอาชีพเป็น electrolysis มาก่อนหรือในกรณีที่เป็น medical spa ก็จะต้องเป็นแพทย์หรือนุคคลในวงการแพทย์ที่มีใบอนุญาตประกอบโรคศิลป์ด้วย ซึ่งจะเห็นได้ว่ากฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาในเรื่องการกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะขออนุญาตประกอบกิจการเกี่ยวกับสถานประกอบการเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงามนั้น เข้มงวดและรัดกุมกว่ากฎหมายไทย ซึ่งเมื่อกฎหมายมีความเข้มงวดเช่นนี้จะทำให้เจ้าของกิจการเป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในด้านที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจเพื่อสุขภาพนั้นจริงๆ ส่วนผู้ที่มาใช้บริการที่สถานประกอบการเพื่อสุขภาพแห่งนี้ได้รับบริการจากผู้ที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญด้วย

จากกรณีข้างต้นนี้จึงเป็นสภาพปัญหาของกฎหมายไทยที่ส่งผลถึงคุณภาพของสถานประกอบการเพื่อสุขภาพต่างๆที่ได้ขออนุญาต โดยกฎหมายของประเทศไทยควรที่จะเพิ่มคุณสมบัติของผู้ประกอบกิจการนี้ขึ้นมาเหมือนอย่างเช่นของกฎหมายของสหรัฐอเมริกา เพื่อให้สถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้นมีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

4.2 ปัญหาการเยียวยาความเสียหายและการวางหลักประกัน

ตามที่ผู้เขียนได้กล่าวไว้ในบทที่ 3 หัวข้อที่ 3.2.3 เกี่ยวกับเรื่องการเยียวยาความเสียหายจากการมาใช้บริการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้น ตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ซึ่งพระราชบัญญัติฉบับนี้มิได้กำหนดหลักการเกี่ยวกับการเยียวยาความเสียหายไว้ คงมีเพียงแต่บทกำหนดโทษสำหรับกรณีที่สถานประกอบการนวด ผู้ได้รับอนุญาต ผู้ดำเนินการ หรือผู้ให้บริการ ไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ให้ถูกต้อง โดยตามพระราชบัญญัตินี้กำหนดแต่เพียงโทษปรับและโทษจำคุกเอาไว้เท่านั้น

แต่อย่างไรก็ตาม ในเรื่องการเยียวยาความเสียหายนี้แม้ว่าพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 จะมีได้บัญญัติเกี่ยวกับการเยียวยาความเสียหายไว้แต่หากเกิดกรณีที่ผู้ใช้บริการได้รับความเสียหายเกิดขึ้นจากการใช้บริการ แล้วต้องการเรียกร้องความเสียหายเพื่อเยียวยาความเสียหายจากใช้บริการที่สถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้น ผู้เสียหายก็สามารถฟ้องร้องคดีเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายได้ตามกฎหมายลักษณะละเมิด แต่ว่าหากผู้เสียหายใช้สิทธิในการฟ้องร้องคดีเช่นนี้ กว่าจะคดีจะมีคำพิพากษาต้องใช้ระยะเวลาอันยาวนาน และต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการฟ้องร้องคดีด้วย แต่ในทางกลับกันผู้เสียหายอาจไปร้องต่อคณะกรรมการคุ้มครอง

ผู้บริโภค (สคบ.) ได้อีกช่องทางหนึ่ง แต่วิธีการดังกล่าวก็ต้องใช้ระยะเวลาพอสมควรเช่นกันกว่าผู้เสียหายจะได้รับการเยียวยา ซึ่งถือได้ว่าเป็นผลโดยตรงมาจากการได้รับความเสียหายนี้

ซึ่งกฎหมายของสาธารณรัฐสิงคโปร์ ได้มีข้อกำหนดในเรื่องขั้นตอนของการขออนุญาตไว้เช่นกันซึ่งหลักการขออนุญาตก็จะคล้ายๆกับของประเทศอื่นๆแต่จะแตกต่างกันในเรื่องการขอหลักประกัน ซึ่งกฎหมายของสาธารณรัฐสิงคโปร์นั้น เจ้าหน้าที่ผู้หรือหน่วยงานที่รับผิดชอบในเรื่องการอนุญาตจะร้องขอรับหลักประกันจากผู้ประกอบธุรกิจที่มาขออนุญาตเพื่อเป็นการประกันความเสียหายในส่วนนี้ โดยมีข้อกำหนดว่า “ก่อนการออกใบอนุญาตดำเนินกิจการนั้น เจ้าหน้าที่ผู้ออกใบอนุญาตอาจมีการร้องขอหลักประกันเพื่อความปลอดภัย โดยอาจเรียกเป็นการฝากเงินหรือการทำสัญญาข้อผูกมัดใดๆ” จะเห็นได้ว่ากรณีของสาธารณรัฐสิงคโปร์ กฎหมายได้กำหนดให้เจ้าหน้าที่ที่ออกใบอนุญาตนั้น สามารถเรียกให้ผู้ที่ขอใบอนุญาตวางเงินเป็นการประกันความเสียหายหรือประกันความปลอดภัยไว้ ซึ่งหากมีความเสียหายใดๆเกิดขึ้นจากการเข้ามาใช้บริการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพก็สามารถมาขอรับเงินประกันในส่วนนี้ได้ ถือว่าเป็นการเยียวยาความเสียหายที่ดี สะดวก และรวดเร็วอีกวิธีหนึ่ง

ดังนั้น จากสภาพปัญหาในหัวข้อนี้ ผู้เขียนเห็นควรให้บัญญัติเพิ่มเติมในส่วนของขั้นตอนในการขอใบอนุญาตเช่นเดียวกับหลักกฎหมายในการขออนุญาตของสาธารณรัฐสิงคโปร์ โดยให้ผู้ประกอบการหรือผู้ที่ขออนุญาตเปิดสถานประกอบการเพื่อสุขภาพต้องวางหลักประกันความปลอดภัยหรือหลักประกันความเสียหาย เพื่อให้ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการมาใช้บริการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้น สามารถขอรับเงินหรือหลักประกันในส่วนนี้ได้ เพื่อเป็นการเยียวยาความเสียหาย โดยวิธีการดังกล่าวถือได้ว่า มีความสะดวก และรวดเร็วกว่าการไปฟ้องร้องคดีเอง